

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci žalobce: **Občanské sdružení Svoboda zvířat Hradec Králové**, se sídlem Lochenice 156, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, za účasti: 1) Ředitelství vodních cest České republiky, se sídlem Vinohradská 184/2396, Praha 3, zastoupeného JUDr. Jiřím Stránským, advokátem, se sídlem Jandova 8, Praha 9, 2) Město Přelouč, se sídlem Masarykovo nám. 25, Přelouč, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2003, č. j. M/101025/03 SRK/755/R - 1519/03, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení ad 1) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2006, č. j. 7 Ca 25/2004 - 34,

takto:

- I. Kasační stížnost podaná osobou zúčastněnou na řízení Ředitelstvím vodních cest České republiky **se zamítá**.
- II. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- III. Osobě zúčastněné na řízení Městu Přelouč **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného č. j. M/101025/03 SRK/755/R - 1519/03 ze dne 28. 11. 2003, kterým bylo na základě rozkladu podaného Ředitelstvím vodních cest České republiky změněno rozhodnutí Ministerstva životního prostředí tak, že byla povolena výjimka ve smyslu ust. § 56 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ze základních podmínek ochrany

zvláště chráněných rostlin a živočichů pro účely investičního záměru „Nový plavební stupeň Přelouč“, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Žalovanému byla uložena povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal kasační stížnost žalovaný a osoba zúčastněná na řízení - Ředitelství vodních cest České republiky. Řízení o kasační stížnosti podané žalovaným bylo usnesením sp. zn. 6 As 48/2006 ze dne 27. 3. 2008 zastaveno, neboť žalovaný vzal kasační stížnost zpět. V tomto řízení před Nejvyšším správním soudem je tedy rozhodováno o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení Ředitelství vodních cest České republiky.

Městský soud v Praze vyšel v odůvodnění svého rozhodnutí z následujících skutečností: ust. § 56 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ze základních podmínek ochrany zvláště chráněných rostlin a živočichů zní následovně: „Výjimky ze zákazů u památných stromů a zvláště chráněných druhů rostlin, živočichů a nerostů podle § 46 odst. 2, § 49, 50 a § 51 odst. 2 může v případech, kdy jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad zájmem ochrany přírody, povolit orgán ochrany přírody.“ Zatímco správní orgán prvního stupně výjimku podle § 56 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ze základních podmínek ochrany zvláště chráněných rostlin a živočichů nepovolil, žalovaný rozhodl v rámci řízení o rozkladu ve věci opačně a výjimku povolil. Jde tedy povahou o nové rozhodnutí ve věci, které se vzhledem k opačnému právnímu závěru správního orgánu prvního stupně nemůže o jeho právní závěry (resp. jeho odůvodnění) opírat. Z rozhodnutí mělo být patrné, jaké skutečnosti bral žalovaný v potaz při hodnocení zájmu na ochraně přírody a naopak jaké vzal v potaz při hodnocení jiného veřejného zájmu – zde reprezentovaného investičním záměrem „Nový plavební stupeň Přelouč“. Z porovnání těchto skutečností pak musí být zřejmé, proč byl upřednostněn jiný veřejný zájem nad zájmem na ochraně přírody. Z rozhodnutí žalovaného však není zřejmé to nejdůležitější: tj. vyhodnocení zamýšleného zásahu z hlediska dopadů na přírodu a jeho srovnání naopak s přínosem tohoto zásahu pro společnost, aby bylo možno vůbec posoudit, který zájem převažuje. S ohledem na tyto skutečnosti kvalifikoval městský soud napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné, a proto rozhodnutí žalovaného s odkazem na § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a § 78 odst. 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Pro úplnost ještě soud dodal, že podmínky stanovené v rozhodnutí investorovi měly být splněny již ke dni rozhodování o výjimce, resp. měly být již obsahem samotného záměru, ke kterému potom měli mít účastníci řízení právo se vyjádřit.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala kasační stížnost osoba zúčastněná na řízení - Ředitelství vodních cest České republiky (dále jen „stěžovatel“) - navrhovatel daného záměru. Důvody kasační stížnosti shledává stěžovatel především ve zmatečnosti řízení, před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení (§ 103 odst. 1 písm. c/ s. ř. s.) a v nesprávném posouzení právní otázky soudem (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.), dále také v tom, že rozhodnutí nemá oporu ve spisech (§ 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.), a dále v tom, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů rozhodnutí (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.). Stěžovatel především namítá, že žalobce podal v přezkoumávané věci nepřipustnou žalobu ve smyslu § 68 písm. e) a § 70 písm. b) s. ř. s. Předběžnou povahu má napadené rozhodnutí, když samo o sobě nezasahuje do práv a povinností žádného z účastníků řízení, nezakládá, nemění ani neruší jejich práva ani povinnosti. Předmětné rozhodnutí v daném případě slouží jako jeden z řady podkladů pro

územní a stavební řízení. Rovněž judikatura k § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, řadí souhlas k zásahu do významného krajinného prvku k rozhodnutím předběžné povahy, která jsou z přezkumu správním soudem vyloučena. Žalobce dále nebyl rozhodnutím zkrácen na svých právech - § 65 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel v tomto směru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, sp. zn. 7 A 139/2001, který ohledně výjimky podle § 56 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, dospěl k obdobným závěrům. Výše uvedené podporuje i znění § 75 odst. 2 s. ř. s., podle kterého byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Pokud by v daném případě bylo možno napadnout všech 8 podkladových rozhodnutí pro územní řízení, došlo by k popření zásady hospodárnosti řízení a zahlcení správního soudnictví. Městský soud ignoroval ust. § 68 písm. e) a § 70 písm. b), jakož i § 75 odst. 2 s. ř. s. – žaloba totiž měla být dle těchto ustanovení jako nepřípustná odmítnuta. Nesprávné posouzení právní otázky soudem spatřuje stěžovatel v tom, že přezkoumávané rozhodnutí vytýkanými nedostatky ve skutečnosti netrpí. Rozhodnutí se dále neopírá o důvody, které opodstatňují daný výrok rozhodnutí a ve výroku chybí určité označení dne vydání zrušeného rozhodnutí (ve výroku je uvedeno nesmyslné datum 28. 11. 203) – ve všech těchto skutečnostech spatřuje stěžovatel nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Napadené rozhodnutí dále nevyplývá ze zjištěných podkladů, když zde není logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně. Ze všech těchto důvodů, které stěžovatel opírá o § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s., navrhnul stěžovatel zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalobce se k podané kasační stížnosti vyjádřil velmi obsáhlým vyjádřením, ve kterém poukazuje na tyto skutečnosti: především zpochybňuje, že by v okolnosti, že ve výroku chybí určité označení dne vydání zrušeného rozhodnutí, když ve výroku je uvedeno datum 28. 11. 203, bylo možno spatřovat nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Odkazuje na § 54 odst. 4 s. ř. s. o opravě chyby v psaní a počtech. Dále proti zpochybnění, že by občanské sdružení nemělo v řízení hmotná práva, uplatňuje směrnici Evropského parlamentu a rady 85/337/EEC ve znění směrnice 2003/38/EC. Rovněž udává, že v daném případě soud uznal hned dvě pochybení, kterými bylo zasaženo do procesních práv žalobce – nedostatek odůvodnění rozhodnutí a skutečnost, že kompenzační opatření uvedená ve výroku měla být zakreslena již v podkladech pro rozhodnutí, aby se k nim mohli účastníci vyjádřit. Z tohoto hlediska je potom nesprávné a neúplné, jakož i zavádějící citování stěžovatele z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, sp. zn. 7 A 139/2001. Jednak se v onom případě nejednalo o rozhodování o výjimce podle § 56 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny – soud věcně řešil zcela jinou otázku – a jednak soud v onom případě nerozhodoval o tom, zda obecně občanská sdružení mohou být nositeli hmotných práv. Stěžovatel dále vynechal dosti podstatnou citaci z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, sp. zn. 7 A 139/2001: „... na právech procesních nebyl (žalobce) zkrácen proto, že zdůvodnění odkladného účinku podaného odvolání bylo dostatečné.“ V daném případě však soud přímo vyslovil nedostatek odůvodnění rozhodnutí – tedy pochybení, kterým bylo (dle citovaného rozsudku) zasaženo do procesních práv žalobce. Dále není rozhodné, zda na povolení výjimky je právní nárok. Rozhodnutí nepochybně podléhá soudnímu přezkumu: určují se jím povinnosti (podmínky rozhodnutí), zároveň se jím zakládá právo škodlivě zasahovat do

biotopu a vývoje chráněných druhů a ruší se povinnost dodržovat zákazy stanovené v § 49 a 50 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Rozhodnutí se podle stěžovatele údajně neopírá o důvody, které opodstatňují daný výrok rozhodnutí – v této skutečnosti spatřuje stěžovatel nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Soud jednak vyšel ze skutečnosti, že rozhodnutí žalovaného mění prvostupňové rozhodnutí v pravý opak (aniž by odůvodnilo vyhodnocení obou zájmů), a jednak ministr v rozhodnutí stanovil požadavek posunutí plavebního stupně, přestože žádný podklad toto posunutí neobsahuje. Většina ostatních požadavků (např. zákres populace modrásků a náhradních ploch pro ně) nebyla rovněž součástí spisu – není tedy zjevné, z čeho ministr vycházel (nehledě k tomu, že se k těmto skutečnostem nemohli vyjádřit účastníci, jak také uvádí soud.) Stanovené podmínky jednak nemají oporu ve spise, jednak tato skutečnost vyvolává nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. K tvrzení, že se jedná o rozhodnutí předběžné povahy, žalobce uvedl, že správní rozhodnutí umožňuje vykonávat i zásahy, ke kterým není zapotřebí žádné další rozhodnutí – a to přemísťování, usmrcování, rušení zvláště chráněných živočichů. Na podporu svých tvrzení žalobce doložil fotografie ještěrek poraněných a usmrcených při provádění opatření, kterými žalobce dokladuje, že tyto škodlivé zásahy již probíhají. Ve skutečnosti rozhodnutím předběžné povahy může být pouze takové rozhodnutí, jež není samo o sobě vykonatelné (neumožňuje nějakou činnost, ani nestanovuje podmínky, které by byly bez dalšího přímo vynutitelné). Jinak by muselo mít předběžnou povahu i např. územní řízení, neboť na něj navazuje stavební řízení, pro které je územní rozhodnutí podkladem. V tomto směru uvádí žalobce odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 17/2004 - 4 ze dne 28. 4. 2005: jestliže Nejvyšší správní soud uznal za přezkoumatelné rozhodnutí souhlas orgánu ochrany přírody k umístění nebo povolování staveb, jakož i k jiným činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz - § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, tím spíše by měl uznat rozhodnutí o povolení výjimky ve smyslu ust. § 56 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. o ochraně přírody a krajiny, ze základních podmínek ochrany zvláště chráněných rostlin a živočichů, které umožňuje již nyní celou řadu zásahů.

Na toto vyjádření žalobce reagoval stěžovatel obsáhlou replikou, ve které nad rámec původní kasační stížnosti zdůraznil, že v té části, kde se žalobce domáhal věcného přezkumu správního rozhodnutí, byl návrh podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Ohledně aktivní legitimace žalobce je třeba vyjít z § 65 odst. 2 s. ř. s.: „Žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.“, neboť nelze použít § 65 odst. 1 s. ř. s. (žalobce nemohl být zkrácen na svých hmotných právech). Stěžovatel v tomto směru odkazuje na dlouhodobou judikaturu, např. na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 4. 2000, č. j. 5 A 98/98 - 109, který dospívá k závěru, že „žalobce se může domoci žalobou u soudu ochrany jen proti tvrzenému porušení těch vlastních (totiž procesních) práv, na nichž byl zkrácen“. Ke stejnému závěru dospívá i judikatura Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 22. 12. 2005, č. j. 7 As 47/2005 - 80. I přes uvedenou omezenou žalobní legitimaci se žalobce domáhá zrušení správního rozhodnutí i z jiných než procesních důvodů. Krajský soud pak napadené výroky správního rozhodnutí přezkoumal mimo oprávněné žalobní body, což samo o sobě činí jeho rozhodnutí nezákonným. Na uvedeném závěru nic nemění ani žalobcem uváděná směrnice 85/337/EEC ve znění směrnice 2003/38/EC - tyto směrnice

nezakládají hmotná práva občanských sdružení, neboť se týkají procesu známého jako EIA, jak stěžovatel dokládá citací z těchto směrnic. Dále stěžovatel zpochybňuje tvrzení žalobce, že správní rozhodnutí umožňuje vykonávat i zásahy, ke kterým není zapotřebí žádné další rozhodnutí. Vysvětluje, že předmětné rozhodnutí bylo vydáno výlučně pro účely realizace uvedené investiční akce, a to především jako nezbytný podklad pro územní řízení. Dále stěžovatel vyvrací použitelnost rozhodnutí NSS č. j. 1 As 17/2004 - 4 ze dne 28. 4. 2005 uplatňovaného žalobcem, neboť tento judikát se týká jiné oblasti ochrany životního prostředí (týká se stanoviska orgánu ochrany přírody k umisťování nebo povolování staveb, jakož i k jiným činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz - § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny), a dále stěžovatel uvádí, že v případě tohoto judikátu se jedná o „exces“ z dosavadní praxe, což dokládá citací řady soudních rozhodnutí (rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 41/97, rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 184/94, rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 64/21). V závěru této pasáže odkazuje naopak na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 29/2005, rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 A 73/2002), se kterou se ztotožňuje, a zejména znovu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, sp. zn. 7 A 139/2001. Nesprávné posouzení právní otázky soudem spatřuje stěžovatel v tom, že přezkoumávané rozhodnutí vytýkanými nedostatky ve skutečnosti netrpí. Přezkoumávané rozhodnutí totiž bylo v probíhajícím správním řízení již čtvrtým rozhodnutím v pořadí, když zejména ve dvou předchozích rozhodnutích správního orgánu prvního stupně byl zájem ochrany přírody obsáhle a podrobně hodnocen. Lze tedy pochopit postup žalovaného, který ve svém konečném rozhodnutí již tento zájem ochrany přírody dále blíže nehodnotil, neboť k tomu již nebylo logického důvodu. Žalovaný jako odvolací orgán již nezpochybňoval hodnocení zájmu ochrany přírody – s tím se evidentně ztotožňoval – pouze odlišně od správního orgánu prvního stupně posoudil hodnocení jiného veřejného zájmu, převládajícího nad zájmem ochrany přírody. Na to se ve svém rozhodnutí zaměřil. Přístup soudu je tedy v tomto případě nemístně přísný a přepjatě formalistický – v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu by soud ke zrušení rozhodnutí mohl přistoupit jen tehdy, pokud by shledal, že k porušení zákona došlo nikoliv v zanedbatelné míře, nýbrž v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného správního řízení a vydaného rozhodnutí jako celku. Soud ještě okrajově zmínil, že podmínky stanovené v rozhodnutí investorovi měly být splněny již ke dni rozhodování o výjimce, resp. že měly být již obsahem samotného záměru. Stěžovatel tento názor vyvrací a udává, že požadavek soudu, aby podmínky stanovené v rozhodnutí investorovi měly být splněny již v době jeho vydávání, je absurdní, neboť podmínky se zjevně se vztahují na časový úsek po vydání rozhodnutí.

Městský soud po podání kasační stížnosti proti předmětnému rozsudku postupoval ve smyslu § 108 odst. 1 s. ř. s. a předložil kasační stížnost s příslušnými spisy Nejvyššímu správnímu soudu.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

V řízení před městským soudem žádný z účastníků nenamítal, že rozhodnutí o výjimce podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. není samostatně přezkoumatelné. Městský soud se proto výslovně touto otázkou nezabýval, a pokud takovéto rozhodnutí přezkoumal, zřejmě vyšel z přezkoumatelnosti uvedeného rozhodnutí. K námitce stěžovatele o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o výjimce podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. Nejvyšší správní soud uvádí, že toto rozhodnutí je samostatným správním rozhodnutím o žádosti adresáta a má samostatný předmět řízení; závazně se jím určuje, zda konkretizovaný záměr, který hodlá žadatel učinit, je nebo není možno z hlediska zvýšené ochrany přírody na daném území připustit. Ve stavu k tomuto předmětu řízení jde o rozhodnutí konečné, a to přesto, že k vlastní realizaci záměru je třeba dalších rozhodnutí. Jde o příklad typického řetězení jinak samostatných správních rozhodnutí, kdy zamyšlený zásah lze realizovat výlučně v případě pozitivní podoby všech. Nejde proto o akt předběžné povahy. Adresát i na základě tohoto rozhodnutí nabývá (nebo nikoli) oprávnění provést zamýšlený zásah, neboť i toto rozhodnutí (v kladném případě), samostatně stanoví podmínky, které je povinen respektovat, a to nezávisle na podmínkách vymezených v dalších souběžně vydaných či navazujících rozhodnutích. S názorem stěžovatele, že žaloba měla být městským soudem podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako nepřipustná odmítnuta, nelze proto souhlasit.

Námitku stěžovatele o nezákonnosti rozhodnutí městského soudu z důvodu nesprávného posouzení právní otázky dodržení formálních náležitostí správního rozhodnutí, když podle názoru stěžovatele přezkoumávané rozhodnutí ministra životního prostředí vytýkanými nedostatky ve skutečnosti v žádném případě netrpí, neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když žalovaný ve svém rozhodnutí hodnotí pouze jiný veřejný zájem, nijak se však již nezabývá zájmem ochrany přírody. V dalším lze pro stručnost odkázat na výstižné odůvodnění rozsudku městského soudu. Nejvyšší správní soud rovněž neshledal stěžovatelem vytýkanou nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, pokud je namítána nepřezkoumatelnost rozsudku spočívající v neurčitěm označení zrušovaného rozhodnutí, neboť ve výroku I. napadeného rozsudku zcela chybí označení dne vydání zrušeného rozhodnutí ministra životního prostředí a jako den vydání rozhodnutí je označeno datum 28. 11. 203, když je mimo jakoukoli pochybnost, jaké rozhodnutí správního orgánu bylo přezkoumáváno, v případě nesprávného uvedení data rozhodnutí se jedná o zjevnou nesprávnost, kterou lze odstranit postupem podle § 54 odst. 4 s. ř. s.

V projednávané věci žalobcem v řízení před městským soudem bylo občanské sdružení, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana krajiny a přírody, takže může úspěšně namítat nezákonnost rozhodnutí, avšak jen potud, tvrdí-li, že v řízení byla zkrácena jeho procesní práva. Námitka o zkrácení procesních práv žalobce je v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu uvedena, neboť žalobce mimo jiné uvedl, že vzhledem k tomu, že veškeré podmínky rozhodnutí byly stanoveny až v rozhodnutí o rozkladu, byl žalobce zbaven možnosti vyjádřit své výhrady k formulaci těchto podmínek

prostřednictvím podaného opravného prostředku. Rozhodnutím „per saltum“ tedy žalovaný značně zkrátil žalobce na jeho právu podílet se na ochraně přírody při formulaci podmínek chránících cenné části přírody. Žalovaný tak porušil ust. § 70 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. Dále žalobce poukázal na to, že jestliže se žalovaný rozhodl zvrátit výsledek prvoinstančního řízení, měl dát účastníkům možnost vyjádřit se k podmínkám, za kterých by bylo možné výjimku povolit, včetně situování náhradních biotopů pro transfer populací chráněných druhů. V opačném postupu, který zvolil žalovaný, spatřuje žalobce porušení § 33 odst. 2 správního řádu. Konečně žalobce ve své žalobě namítl, že tím, že žalovaný povolil paušální výjimku na nedefinované zásahy, zkrátil žalobce na jeho právu uvedeném v § 70 odst. 1 uvedeného zákona podílet se řádně na ochraně přírody (kdyby byly tyto zásahy projednány v řízení, měl by žalobce možnost se k nim vyjádřit a případně prokázat, že nejsou vyžadovány veřejným zájmem). Tím, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nerozvedl své správní uvážení, jež jej vedlo k stanovení takovéto paušální výjimky, porušil ust. § 47 odst. 3 správního řádu. Podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze proto souhlasit s námitkou stěžovatele, že v té části, kde se žalobce domáhal věcného přezkumu správního rozhodnutí, byl návrh podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

Nejvyšší správní soud proto z výše uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou a ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo náleží žalobci, který však náhradu nákladů řízení neuplatnil, bylo proto rozhodnuto, že žalobci se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě osobě zúčastněné na řízení nebylo uloženo plnění žádné povinnosti, Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že osobě zúčastněné na řízení Městu Přelouč se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda

senátu